

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ**

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ
της προσφυγής υπ' αριθ. 9693/03
την οποία κατέθεσε ο $\text{\AA}$ È
κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον, στις 12-05-2005, σε τμήμα, στη σύνθεση του οποίου μετέχουν οι δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, *Πρόεδρος,*

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ,

F. TULKENS,

P. LORENZEN,

N. VAJIC,

D. SPIELMANN,

S.E. JEBENS,

και ο S. NIELSEN, *Γραμματέας του Τμήματος.*

Έχον υπ' όψη την προρρηθείσα προσφυγή, η οποία εισήχθη στις 12-03-2003.

Έχον υπ' όψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η διάδικος κυβέρνηση και την αντίκρουση του προσφεύγοντος.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων **Ξ Ξ** είναι Έλληνας υπήκοος και διαμένει στην Αθήνα. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τη Δικηγόρο Αθηνών Ε. Κιουσοπούλου. Η διάδικος κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ζ. Χατζηπαύλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν, εν περιλήψει, ως εξής :

Το 1971, ο προσφεύγων, Έλληνας εκπαιδευτικός, τοποθετήθηκε στο Γραφείο Εκπαιδεύσεως της Πρεσβείας της Ελλάδος στη Βόννη. Για τον λόγο αυτό, εισέπραξε επί δεκαπέντε έτη αποζημίωση εκπατρισμού [επίδομα εξωτερικού], κατά το άρθρο 2 του Ν.Δ. 154/1973, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 66 § 1 του Ν. 1566/1985. Κατά τη νομοθεσία αυτή, το ποσό της εν λόγω αποζημιώσεως έπρεπε να ορισθεί με κοινή απόφαση των Υπουργών Εθνικής Παιδείας και Οικονομικών. Κατά την περίοδο κατά την οποία έλαβαν χώρα τα περιστατικά, τα εν λόγω ποσά είχαν ορισθεί με την υπουργική απόφαση 105205/2853/18-09-1984.

Το 1986, έπαυσε να χορηγείται στον προσφεύγοντα το εν λόγω επίδομα, κυρίως επειδή είχε παντρευτεί με Γερμανίδα υπήκοο. Στις 17-02-1988, το επίδικο επίδομα κατεβλήθη εκ νέου στον προσφεύγοντα. Περί τα τέλη του έτους 1988, ο προσφεύγων επέστρεψε στην Ελλάδα.

Στις 20-10-1988, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημιώσεως σε βάρος του Δημοσίου. Ζητούσε να του καταβληθούν τα ποσά του επιδόματος εξωτερικού για το χρονικό διάστημα από 07-09-1986 έως 16-02-1988.

Με την απόφαση 7451/1990, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών έκρινε ότι η διοίκηση ήταν υποχρεωμένη από τον Ν. 1566/1985 να καταβάλει το επίδικο επίδομα στον προσφεύγοντα. Έτσι, έκανε δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος και υποχρέωσε το Δημόσιο να του καταβάλει νομιμότοκα το ποσό των 37.440 DEM.

Στις 09-10-1990, το Δημόσιο εφεσίβαλε την απόφαση αυτή. Ισχυριζόταν ότι η χορήγηση του επίδικου επιδόματος ανήκε στη διακριτική ευχέρεια της διοικήσεως.

Στις 14-05-1993, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών δεν δέχθηκε ότι η διοίκηση ήταν εκ του νόμου υποχρεωμένη να χορηγεί αποζημίωση εκπατρισμού, ωστόσο, έκρινε ότι καταργώντας το επίδικο επίδομα, η διοίκηση είχε κάνει κακή χρήση της διακριτικής ευχέρειας αυτής. Έτσι, απέρριψε την έφεση του Δημοσίου και επικύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (απόφαση 736/1993).

Στις 07-12-1993, το Δημόσιο κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως. Υποστήριζε ότι η διακριτική ευχέρεια της διοικήσεως για τη χορήγηση του επίδικου επιδόματος ήταν απεριόριστη και δεν μπορούσε να αποτελεί αντικείμενο δικαστικού ελέγχου ως προς τα εφαρμοζόμενα κριτήρια.

Στις 18-09-2000, το Συμβούλιο της Επικρατείας, χωρίς καν να εξετάσει τα επιχειρήματα των διαδίκων, επεσήμανε πρωτίστως ότι η υπουργική απόφαση 105205/2853 με την οποία ορίσθηκε το ποσό της αποζημιώσεως εκπατρισμού για την επίμαχη περίοδο, δεν είχε νομότυπα δημοσιευθεί στο Φ.Ε.Κ. και ότι, επομένως, ήταν ανυπόστατη. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων, ο οποίος στήριζε τις αξιώσεις του στην απόφαση αυτή, δεν είχε κανένα αναγνωρισμένο από το νόμο δικαίωμα στην καταβολή των εν λόγω ποσών. Το ανώτατο δικαστήριο αναίρεσε την προσβαλλόμενη απόφαση και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του εφετείου (απόφαση 2847/2000). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε σε ημερομηνία η οποία δεν είναι γνωστή, και καταχωρήθηκε στο αρχείο στις 11-06-2002, ημερομηνία από την οποία οι

ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να παραλάβουν αντίγραφο αυτής. Ο προσφεύγων έλαβε αντίγραφο της εν λόγω αποφάσεως στις 13-09-2002 και προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 12-03-2003.

Στις 13-06-2003, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, σημειώνοντας ότι δεσμευόταν από τις διαπιστώσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, ακύρωσε την απόφαση 7451/1990 και απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος (απόφαση 2734/2003).

B. Οικείο εσωτερικό δίκαιο και πρακτική

1. Κατά το ελληνικό δίκαιο, κανονιστική πράξη η οποία δεν δημοσιεύεται νομότυπα, είναι ανυπόστατη και δεν μπορεί επομένως να αποτελεί αντικείμενο αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση κατά την οποία η επίμαχη πράξη έχει εφαρμοσθεί και παράγει νόμιμες συνέπειες (βλ., ως προς αυτό, τις αποφάσεις 494/1994 και 534/1995 του Συμβουλίου της Επικρατείας).

Το Συμβούλιο της Επικρατείας, το οποίο είχε επιληφθεί υποθέσεως παρεμφερούς με εκείνη του προσφεύγοντος, απέρριψε την αίτηση του Δημοσίου και δικαίωσε τον ενδιαφερόμενο χωρίς να αναφερθεί στην ατελή δημοσίευση της υπουργικής αποφάσεως (απόφαση 3539/2001).

2. Το άρθρο 57 του Π.Δ. 18/1989 περί κωδικοποιήσεως των νομοθετικών διατάξεων περί του Συμβουλίου της Επικρατείας, προβλέπει ότι το δικαστήριο στο οποίο το Συμβούλιο της Επικρατείας αναπέμπει υπόθεση κατόπιν αναιρέσεως *δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποκλίνει της αποφάσεως [του Συμβουλίου της Επικρατείας] ως προς τα εκδικασθέντα από αυτό ζητήματα.*

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων παραπονείται ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός του σε πρόσβαση σε

δικαστήριο. Υπογραμμίζει ότι είχε εισπράξει – όπως και πολλοί από τους τοποθετημένους στη Γερμανία συναδέλφους του – το επίδικο επίδομα επί δεκαπέντε έτη και ότι όταν αυτό καταργήθηκε, τόσο το πρωτοδικείο όσο και το εφετείο αναγνώρισαν το δικαίωμά του σε εισπραξή του για την επίμαχη περίοδο. Αντιτάσσοντας, σε ένα τόσο προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας, το νομικό ελάττωμα της επίσημης δημοσίευσής της υπουργικής απόφασης με την οποία ορίζονταν τα εν λόγω ποσά, το Συμβούλιο της Επικρατείας του αποστέρησε οριστικά κάθε δυνατότητα να προβάλει το δικαίωμά του στα ποσά τα οποία είχαν ήδη επιδικάσει τα κατώτερα δικαστήρια. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, υπεύθυνα για την ατελή δημοσίευση είναι εξολοκλήρου τα αρμόδια κρατικά όργανα. Όμως, δεν θα έπρεπε ένας καλόπιστος διάδικος να υφίσταται τις συνέπειες ενός ουσιώδους σφάλματος το οποίο διαπράττουν τα κρατικά όργανα κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, και μάλιστα τη στιγμή που εν των μεταξύ η επίμαχη πράξη είχε εφαρμοσθεί και παράγει νόμιμες συνέπειες. Στο σημείο αυτό, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι, με την απόφαση 2847/2000, το ανώτατο δικαστήριο αντιφάσκει ως προς τη δική του σχετική νομολογία που δέχεται ότι μη δημοσιευθείσα κανονιστική πράξη μπορεί ωστόσο να εφαρμόζεται και να παράγει νόμιμες συνέπειες (βλ. ανωτέρω «Οικείο εσωτερικό δίκαιο και πρακτική»). Ο προσφεύγων σημειώνει τέλος ότι σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Συμβούλιο της Επικρατείας αρκέσθηκε απλώς να απορρίψει την αίτηση ακυρώσεως του Δημοσίου και να δικαιώσει τους συναδέλφους του.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονείται ότι θίγεται το δικαίωμά του στον σεβασμό της περιουσίας του. Επισημαίνει ότι λόγω ουσιαστικού σφάλματος για το οποίο δεν ευθυνόταν, στερήθηκε του δικαιώματός του να εισπράξει τα ποσά τα οποία επιδίκασε το πρωτοδικείο και το εφετείο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός του προσβάσεως σε δικαστήριο, και ότι εθίγη το δικαίωμά του στον σεβασμό της περιουσίας του, το οποίο δικαίωμα εγγυάται το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1.

Το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως ορίζει τα εξής σχετικά :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 ορίζει τα εξής :

«Παν φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ νόμους τους οποίους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται, κατ' αρχήν, ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Υποστηρίζει ότι η οριστική εσωτερική απόφαση η οποία έθεσε τέλος στη διαφορά, είναι εν προκειμένω η απόφαση 2847/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Από της αποφάσεως αυτής, η αγωγή του προσφεύγοντος δεν είχε πλέον καμία ελπίδα επιτυχίας και το εφετείο στο οποίο αναπέμφθηκε η υπόθεση, δεν μπορούσε παρά να συμμορφωθεί, όπως άλλωστε και έπραξε, προς τα συμπεράσματα του Συμβουλίου της Επικρατείας. Όμως, η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι η απόφαση 2847/2000 ήταν διαθέσιμη από 11-06-2002, δηλαδή περισσότερο από έξι μήνες πριν από την εισαγωγή της παρούσας προσφυγής. Άλλως, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι αβάσιμη.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι είχε επιδείξει επιμέλεια καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας και ότι δεν μπορούσε να λάβει αντίγραφο της αποφάσεως 2847/2000 νωρίτερα. Υπογραμμίζει ότι ακόμα και αν η Κυβέρνηση δεν παρέχει κάποια πληροφορία όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία η εν λόγω απόφαση καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε, υπήρξε ωστόσο σημαντική καθυστέρηση ανάμεσα στη δημοσίευση και στην ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση ήταν επιτέλους διαθέσιμη. Υπό τις περιστάσεις αυτές, εκτιμά ότι δεν θα έπρεπε να απαιτηθεί από αυτόν να μεταβαίνει καθημερινά προκειμένου να πληροφορείται περί του αν η απόφαση αυτή ήταν διαθέσιμη, αφού μάλιστα την καταχώρησή της στο αρχείο ακολούθησαν οι θερινές διακοπές των ελληνικών δικαστηρίων (από 1ης Ιουλίου έως 15 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους), περίοδος κατά την οποία τα δικαστήρια λειτουργούν με μειωμένο προσωπικό και οι δικηγόροι δεν είναι πάντα διαθέσιμοι.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δυνάμει του άρθρου 35 § 1 της Συμβάσεως, δεν μπορεί να επιληφθεί προσφυγής παρά μόνο «εντός προθεσμίας έξι μηνών από της ημερομηνίας της τελεσιδικίας της εσωτερικής αποφάσεως». Εξ άλλου, κατά την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, απορρίπτει κάθε προσφυγή που θεωρεί απαράδεκτη κατ' εφαρμογή του εν λόγω άρθρου «σε κάθε στάδιο της διαδικασίας».

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει πράγματι ότι ο κανόνας αυτός, ο οποίος αντικατοπτρίζει την επιθυμία των Συμβαλλομένων Μερών να μη αμφισβητούνται παλαιές αποφάσεις μετά από αόριστο χρονικό διάστημα, εξυπηρετεί τα συμφέροντα όχι μόνο της Κυβερνήσεως αλλά και της νομικής ασφάλειας ως ουσιαστικής αξίας (βλ. *De Wilde, Ooms και Versyp κατά του Βελγίου*, απόφαση από 28 Μαΐου 1970, série A n° 12, σελ. 29-30, § 50), εξυπηρετώντας επίσης την ανάγκη να παρέχεται στον ενδιαφερόμενο ικανός χρόνος για να σκεφθεί, προκειμένου να εκτιμήσει αν είναι πρόσφορο να καταθέσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου και να προσδιορίσει το

περιεχόμενό της (*Iordache κατά της Ρουμανίας* (déc.), n° 55092/00, 23 Μαρτίου 2004). Καθορίζει έτσι το χρονικό όριο του πραγματοποιούμενου από το Δικαστήριο ελέγχου και ορίζει στα μεμονωμένα άτομα καθώς και στις αρχές το χρονικό διάστημα πέραν του οποίου ο έλεγχος αυτός δεν ασκείται πλέον (*Kadikis κατά της Λετονίας* (n° 2) (déc.), n° 62393/00, 25 Σεπτεμβρίου 2003).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει κατ' αρχάς ότι οι διάδικοι εμφανίζονται να συμφωνούν στο γεγονός ότι η οριστική εσωτερική απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Συμβάσεως είναι η απόφαση 2847/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Πράγματι, τόσο από τα επιχειρήματα των διαδίκων όσο και από την εσωτερική νομοθεσία, προκύπτει ότι η απόφαση η οποία εξεδόθη μετά από αναπομπή από το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να μεταβάλει την επίδικη κατάσταση, αφού το δικαστήριο στο οποίο αναπέμφθηκε η υπόθεση, δεσμευόταν από τα συμπεράσματα του ανωτάτου δικαστηρίου. Περαιτέρω, το Δικαστήριο δεν λησμονεί ότι ο προσφεύγων προσέφυγε ενώπιόν του πριν ακόμα το εφετείο αποφανθεί επί της υποθέσεώς του. Αυτό αποδεικνύει ότι ο προσφεύγων είχε επίγνωση του γεγονότος ότι η διαδικασία μετά από την αναπομπή της υποθέσεως, δεν είχε καμία προοπτική ευνοϊκής υπέρ του προσφεύγοντος εκβάσεως. Αρμόζει, επομένως, να ληφθεί υπ' όψη η απόφαση αυτή κατά τον υπολογισμό της εξαμήνου προθεσμίας.

Ως προς τούτο, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι όταν ο προσφεύγων δικαιούται προς αυτόν αυτεπαγγέλτου επιδόσεως αντιγράφου της οριστικής εσωτερικής αποφάσεως, είναι περισσότερο σύμφωνο προς το αντικείμενο της διατάξεως αυτής να θεωρηθεί ότι η προθεσμία των έξι μηνών άρχεται ισχύουσα από της ημερομηνίας επιδόσεως του αντιγράφου της αποφάσεως (βλ., ειδικότερα, *Worm κατά της Αυστρίας*, απόφαση από 29 Αυγούστου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-V, σελ. 1547, § 33) και ότι όταν η επίδοση δεν προβλέπεται στο εσωτερικό δίκαιο, όπως στην παρούσα υπόθεση, αρμόζει να λαμβάνεται υπ' όψη η ημερομηνία καθαρογραφής της

αποφάσεως, ημερομηνία από της οποίας οι διάδικοι μπορούν πράγματι να λάβουν γνώση του περιεχομένου της (*Παπαχελάς κατά της Ελλάδος* [GC], n° 31423/96, § 30, CEDH 1999-II).

Όμως, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η απόφαση 2847/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία εξεδόθη στις 18-09-2000, καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε σε ημερομηνίες οι οποίες δεν αναφέρονται επακριβώς, καταχωρήθηκε στο αρχείο, άλλως ειπείν κατέστη τυπικά διαθέσιμη, στις 11-06-2002. Ο προσφεύγων έλαβε αντίγραφο της στις 13-09-2002 και προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 12-03-2003. Το Δικαστήριο εκτιμά εν τούτοις ότι το χρονικό διάστημα των τριών μηνών, που παρήλθε από της ημερομηνίας κατά την οποία ο προσφεύγων μπορούσε να λάβει αντίγραφο της εν λόγω αποφάσεως, μέχρι της ημερομηνίας κατά την οποία έλαβε γνώση αυτής, υπόκειται σε κριτική και ότι η περίοδος αυτή, κατά την οποία ο προσφεύγων παρέμεινε αδρανής, είναι σχετικά μεγάλη (*Χαραλαμπίδης κατά της Ελλάδος*, n° 36706/97, § 39, 29 Μαρτίου 2001, *a contrario*, *Σωτήριος και Νίκος Κούτρας ATTEE κατά της Ελλάδος*, n° 39442/98, § 11, CEDH 2000-XII, *Κοκκίνη κατά της Ελλάδος*, n° 33194/02, § 20, 17 Φεβρουαρίου 2005). Βεβαίως, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι δεν είναι δυνατό να απαιτείται από τον διάδικο να μεταβαίνει καθημερινά στα δικαστήρια προκειμένου να πληροφορείται περί της υπάρξεως αποφάσεως η οποία ουδέποτε του κοινοποιήθηκε (*Παπαγεωργίου κατά της Ελλάδος*, απόφαση από 22 Οκτωβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VI, σελ. 2287, § 32). Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο στην παρούσα υπόθεση που η καθυστέρηση ανάμεσα στη δημοσίευση της εν λόγω αποφάσεως και στην ημερομηνία κατά την οποία κατέστη διαθέσιμη στους ενδιαφερομένους, ήταν σημαντική. Πάντως, για τους σκοπούς της νομικής ασφάλειας, το Δικαστήριο δεν μπορεί ωστόσο να δεχθεί ότι αυτό το χρονικό διάστημα μπόρεσε να απαλλάξει τον προσφεύγοντα από την υποχρέωση να ενημερώνεται τακτικά για την πορεία της υποθέσεώς του και να προσφύγει

ενώπιόν του εντός της εξαμήνου προθεσμίας που προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως.

Επομένως η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Συμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, κατά πλειοψηφία,
Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

[υπογραφή]

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

[σφραγίδα του Δικαστηρίου]

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ